

noget for stor Frihed, naar det er fastslaaet ved Lov, og paa den anden Side kan jeg heller ikke erkende Rigtigheden af at gaa til den Form for Skattevedtægter, som her er foreslaaet, nemlig, at man i saa overordentlig stærk Grad kan komme til at opføre paa Skatteligningen saa rent ud fingerede Indtægter, som aldeles intet have med Virkeligheden at gøre. Det er en mærkværdig Ide, som jeg ikke har kunnet udfinde Grunden til, at man vil give de kommunale Raad Lov til at forhøje den paagældende Skatteydere virkelige Indtægt paa en saa voldsom Maade, at man kommer op til over det dobbelte og det tredobbelte af hans virkelige Indtægt, og det kommer til at figurere i Skatteligningen. Jeg skønner ikke, at der er nogen Grund til en saa indviklet og kunstig Fremgangsmaade. Jeg skønner ikke rettere, end at den Fremgangsmaade, som en stor Del, maaske den allerstørste Del af vore kommunale Raad, navnlig paa Landet, hidtil have brugt, er rigtig og fuldkommen forsvarlig og tilfredsstillende, den nemlig at fastslaa en vis, normal Skatteprocent, som gennemføres fra oven af og nedad, indtil man kommer saa langt ned paa Skattelisten med Hensyn til de skatteyndende Borgeres Indtægter, at man finder at maatte begynde at modificere og formindske Kravet til den paagældende Skatteydere Ydelse. Jeg skal anføre som Eksempel, at i den Kommune, hvor jeg bor og har haft med Styrelsen at gøre, var vor normale Skatteprocent $2\frac{1}{2}$. Vi vare nødte til at holde den nede paa dette Punkt for ikke at komme i Kollision med Kjøbenhavns 3 pCt. Denne normale Skatteprocent paa $2\frac{1}{2}$ holdt vi fra oven af og ned ad uden nogen som helst Afkortning, indtil vi kom til Indtægter paa 10,000 Kr. Ved Indtægter paa 10,000 Kr. begyndte vi at gøre Afkortning i Skatten for Familier, der havde flere ufor sørgede Børn, og disse Afkortninger voksede saa efterhaanden nedad saaledes, at naar vi kom ned til Minimumsbehovet, om man saa vil kalde det, en 7—800 Kr., var Skatten kun $\frac{1}{4}$ pCt., og i denne $\frac{1}{4}$ pCt. var desuden indbefattet Vederlag for Offer afløsningen, som den Gang i Henhold til Approbationen af vor Ordning skulde udføres af Kommunekassen. Man kan naturligvis have mange andre Skalaer, som kunde være fyldestgørende. Men det mener jeg, man maatte fordre af dem alle, at de skulde gaa i nedadgaaende Betning og ikke komme til at fingere Skatteydere Indkomster til saadanne Beløb, som alde-

les intet have med de virkelige Forhold at gøre. I det, der her er foreslaaet i § 7 med Hensyn til Regler for Skatteudskrivning i Kommunerne, ligger der ganske vist, det maa jeg erkende, en vis Begrænsning for den Vilkaarlighed, som man har villet paastaa har været udøvet i saa høj Grad, navnlig i Landkommunerne. Jeg bestrider nu i og for sig Vilkaarligheden, jeg tror ikke, den har været udøvet i en saadan Grad, at der i det store og hele har været nogen væsentlig Grund til at klage, men har der været Vilkaarlighed til Stede, erkender jeg ganske vist, at disse Regler kunde sætte nogle Grænser derfor. Men paa den anden Side er det lige saa ubestrideligt, at det, der her foreslaas, i Virkeligheden er at sætte Vilkaarligheden i System, og fastslaa Vilkaarligheden ved Lov; thi der er intet, absolut intet, der godtgør, at de Tal, her staa, henholdsvis 65, 50, 30 og 20 pCt. o. s. v., ere rigtigere end hvilke som helst andre Tal. De ere satte ind ganske vilkaarligt og kunne selvfølgelig ikke sættes ind paa anden Maade, og hvis man saa vil slaa dem fast ved Lov og gøre dem gældende for hele Landet, er det efter mit Skøn ensbetydende med at sætte Vilkaarligheden i System, at lovfæste den, og det skulde dog ikke være Meningen. Jeg erkender, som sagt, at Regler ere en god Ting, men de burde affattes paa en ganske anden Maade, og jeg tror, at den Metode, vi have været inde paa tidligere, og som Folketinget for nylig, hvis jeg ikke tager meget fejl, har givet sin Tilslutning, nemlig at give de forskellige Dele af Landet gennem Amtsrådene en meget betydelig Indflydelse paa, hvilket Indhold disse Vedtægter skulde have, vilde være den hensigtsmæssige. Jeg ser jo godt, at her er der ogsaa forbeholdt dem en vis Indflydelse, men de Regler, som her ere fastsatte, danne jo dog Grænser for den Bestemelsesret, som er forbeholdt Amtsrådene, eventuelt Indenrigsministeren for Købstadkommunerne.

Ved det næste Afsnit af Loven, som har Overskriften: „Skat til Erhvervs kommunen“, maa jeg ogsaa beklage, at man er kommen saa langt bort fra det Skattesystem, hvorpaa vi nu have staaet i 100 Aar eller mere, og som vi staa paa den Dag i Dag, nemlig en stærk, maaske alt for stærk Varetagelse af Opholdskommunens Ret over for den paagældende Skatteyder. Jeg beklager, at man med et Spring er gaaet saa langt bort fra det bestaaende, der jo, som bekendt, er dette; at